Prima instanță: Judecătoria Chișinău sediul Rîșcani, judecător - Neguriță Veaceslav

Dosarul nr. 3a-l 192/25

2-21191560-02-3a-03042025

D E C I Z I E
dispozitiv

28 ianuarie 2026

municipiul Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții de Apel Centru

în componența:

Președintele ședinței, judecător Sîrbu Victoria

Judecători Bagrin Lucia și Cașcaval Andrei

Grefier Morozov Sabrina

a examinat în ședință publică, apelul declarat de Prodan Andrian împotriva hotărârii Judecătoriei Chișinău sediul Rîșcani din 17 decembrie 2024, adoptată în cauza, la acțiunea în contencios administrativ înaintată de Prodan Andrian împotriva Serviciului Informații și Securitate a R. Moldova, terț Mămăligă Ion cu privire la anularea actului administrativ individual defavorabil, restabilirea în funcția deținută anterior și încasarea cheltuielilor de judecată.

În conformitate cu prevederile art. 240 alin. (1) lit. a) Cod administrativ, art. 389-390, Cod de procedură civilă, Completul de contencios administrativ din cadrul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Centru,

d e c i d e :

Se respinge apelul declarat de Prodan Andrian.

Se menține hotărârea Judecătoriei Chișinău sediul Rîșcani din 17 decembrie 2024.

Decizia este executorie de la emitere, cu drept de recurs la Curtea Supremă de Justiție, în termen de 2 (două) luni.

Președintele ședinței,

Judecător Sîrbu Victoria

Judecători
Bagrin Lucia

Cașcaval Andrei

Prima instanță: Judecătoria Chișinău sediul Rîșcani, judecător - Neguriță Veaceslav
Dosarul nr. 3a-l 192/25
2-21191560-02-3a-03042025

D E C I Z I E

28 ianuarie 2026
municipiul Chișinău
Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții de Apel Centru

în componența:
Președintele ședinței, judecător Sîrbu Victoria
Judecători Bagrin Lucia și Cașcaval Andrei
Grefier Morozov Sabrina

examinând în ședință publică, apelul declarat de Prodan Andrian împotriva hotărârii Judecătoriei Chișinău sediul Rîșcani din 17 decembrie 2024, adoptată în cauza, la acțiunea în contencios administrativ înaintată de Prodan Andrian împotriva Serviciului Informații și Securitate a R. Moldova, terț Mămăligă Ion cu privire la anularea actului administrativ individual defavorabil, restabilirea în funcția deținută anterior și încasarea cheltuielilor de judecată,

a c o n s t a t a t:

Pretențiile din acțiune

- La 29 decembrie 2021, Prodan Andrian s-a adresat cu acțiune în contencios administrativ împotriva Serviciului de Informații și Securitate a Republicii Moldova, terț Mămăligă Ion, solicitând:

- Anularea ordinului Serviciului de Informații și Securitate nr. 1448/ps din 29 noiembrie 2021 „privind eliberarea lui Prodan Andrian din serviciul special prin contract în condițiile art. 36, alin. (1), lit. b) din Legea nr. 170 din 19 iulie 2007 „*privind statutul ofițerului de informații și securitate*”, și a răspunsului SIS cu nr. 18/1354 din 02 decembrie 2021, emis la cererea prealabilă;
- Obligarea Serviciului de Informații și Securitate de a relua procedura de prelungire a contractului peste vârsta limită în serviciul special conform art. 36 alin. (6) din Legea nr. 170 din 19 iulie 2007 „*privind statutul ofițerului de informații și securitate*”;
- Încasarea cheltuielilor judiciare.

În motivarea cererii de chemare în judecată s-a indicat că la data de 31 iulie 1996, prin ordinul nr. 395 al MSN - Prodan Andrian a fost angajat în cadrul Serviciului de Informații și Securitate al Republicii Moldova.

Ulterior, la 20 octombrie 2016, pe baza raportului său din 28 septembrie 2016, prin ordinul directorului Serviciului de Informații și Securitate, Prodan Andrian a fost eliberat din serviciul special prin contract, în conformitate cu art. 36 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 170 din 19 iulie 2007 „*privind statutul ofițerului de informații și securitate*”, fiind trecut în rezerva Serviciului de Informații și Securitate. Totodată, conform art. 54 alin. (1) lit. d) din legea citată, i s-a acordat indemnizația unică echivalentă a 20 salarii lunare, corespunzătoare vechimii de 20 ani, iar conform art. 50 alin. (6) din lege, a primit compensație pentru 9 zile lucrătoare de concediu nefolosit în anul 2016.

Totodată, reclamantul a menționat că la cererea sa din 24 octombrie 2016, prin ordinul nr. 1043-ps din 01 noiembrie 2016, a fost reangajat pe termen de 5 ani, începând cu 02 noiembrie 2016, fiind exclus din rezerva Serviciului de Informații și Securitate.

Ulterior, prin ordinul nr. 1077-ps din 10 septembrie 2021, i s-a încheiat un contract succesiv până la atingerea vârstei limită de serviciu la 03 decembrie 2021, pe baza raportului său din 02 septembrie 2021.

La atingerea vârstei limită, prin raportul din 02 septembrie 2021, Prodan Andrian a solicitat prelungirea contractului succesiv conform art. 36 alin. (6) și art. 37 lit. a) din Legea nr. 170 din 19 iulie 2007 „*privind statutul ofițerului de informații și securitate*”, însă prin propunerea din 24 noiembrie 2021, directorul Serviciului de Informații și Securitate i-a oferit o funcție inferioară și anume ofițer principal în direcția Formare profesională a Institutului Național de Informații și

Securitate „Bogdan, Întemeietorul Moldovei”, ceea ce a considerat-o drept retrogradare nejustificată și contrară art. 24 alin. (5) lit. a) din Legea nr. 170/2007.

De altfel, reclamantul a respins această propunere, solicitând aplicarea prevederilor legale pentru menținerea funcției și gradului deținute.

În consecință, prin ordinul nr. 1448-ps din 29 noiembrie 2021, Prodan Andrian a fost eliberat din serviciul special prin contract, pe baza art. 36 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 170 din 19 iulie 2007 „*privind statutul ofițerului de informații și securitate*”, fiind trecut în rezerva Serviciului de Informații și Securitate și i s-a acordat compensație pentru 6 zile lucrătoare de concediu nefolosit în 2021.

Astfel, la 01 decembrie 2021, reclamantul a depus cerere prealabilă solicitând anularea ordinului, însă prin răspunsul nr. 18/1354 din 02 decembrie 2021, solicitarea a fost respinsă, invocând lipsa interesului serviciului și decizia directorului de a nu continua raporturile de muncă.

Or, reclamantul consideră că ordinul contestat este ilegal, deoarece ar fi trebuit emis după data de 03 decembrie 2021, termenul maxim fiind o lună de la apariția temeiului de eliberare (art. 36 alin. (2) din Legea nr. 170 din 19 iulie 2007 „*privind statutul ofițerului de informații și securitate*”), nu la 29 noiembrie 2021.

De asemenea, prelungirea contractului peste vârsta limită conform art. 36 alin. (6) din Legea nr. 170 din 19 iulie 2007 „*privind statutul ofițerului de informații și securitate*”, nu a fost aplicată, deși Prodan Andrian fusese clasat apt de comisia medicală pe 25 noiembrie 2021 și evaluat cu calificativele „Foarte bine” și „Competență înaltă profesională”.

Suplimentar, reclamantul susține că propunerea de retrogradare contravine art. 24 alin. (6) lit. a) din Legea nr. 170 din 19 iulie 2007 „*privind statutul ofițerului de informații și securitate*” și principiilor generale privind funcția, gradul, nivelul salarial și competența profesională.

În altă ordine de idei, Prodan Andrian consideră că ordinul contestat este, de asemenea, ilegal sub aspectul indemnizației, deoarece în anul 2021, compensația a fost calculată doar pentru 6 zile de concediu nefolosit, deși el avea 10 zile lucrătoare neutilizate.

Or, în cazul eliberării repetate, conform art. 54 alin. (2) din Legea nr. 170 din 19 iulie 2007 „*privind statutul ofițerului de informații și securitate*”, indemnizația unică trebuia ajustată pentru a exclude cea primită anterior, rezultând o diferență estimativă de 49.144,80 lei.

- La 16 martie 2023, reclamantul a formulat o cerere cu privire la completarea pretențiilor și temeiului acțiunii, solicitând:

- Anularea ordinului Serviciului de Informații și Securitate nr. 1448/ps din 29 noiembrie 2021 „privind eliberarea lui Prodan Andrian din serviciul special prin contract în condițiile art. 36, alin. (1), lit. b) din Legea nr. 170 din 19 iulie 2007 „*privind statutul ofițerului de informații și securitate*”, și a răspunsului Serviciului

de Informații și Securitate cu nr. 18/1354 din 02 decembrie 2021, emis la cererea prealabilă;

- Restabilirea lui Prodan Andrian în funcția deținută;
- Încasarea salariului pentru lipsa forțată de la serviciu și;
- Încasarea cheltuielilor judiciare în mărime de 14.400 cu titlul de cheltuieli de asistență juridică

În motivarea cererii de completare a pretențiilor și temeiului acțiunii s-a indicat că la solicitarea Direcției Resurse Umane a Serviciului de Informații și Securitate, pe numele directorului Esaulenco Alexandr, a fost înregistrat un raport conform art. 12 alin. (4), art. 36 alin. (6) și art. 37 lit. a) din Legea nr. 170/2007, în legătură cu atingerea vârstei limită de aflare în serviciu la 03 decembrie 2021 și expirarea contractului la aceeași dată.

Prin raportul înregistrat, reclamantul și-a exprimat dorința de a încheia un contract succesiv de îndeplinire a serviciului special în cadrul Serviciului de Informații și Securitate, pe o perioadă de 2 ani. În baza raportului său, Serviciul de Informații și Securitate a demarat procedura de prelungire a contractului, confirmată prin îndreptarea din 21 septembrie 2021, examinarea medicală și evaluarea competențelor profesionale, conform art. 36 alin. (6) din Legea menționată.

Ulterior, prin ordinul nr. 1448-ps din 29 noiembrie 2021, Prodan Andrian a fost eliberat din serviciul special, pe baza art. 36 alin. (1) lit. b) și trecut în rezerva Serviciului de Informații și Securitate. În conformitate cu art. 50 alin. (6), i s-a acordat compensație pentru 6 zile lucrătoare de concediu nefolosit în 2021. De asemenea, i s-a acordat timp de 5 zile pentru predarea gestiunii și funcției, fiind radiat din tabelul nominal la 06 decembrie 2021, după expirarea efectivă a contractului.

Reclamantul susține că nu a fost informat sau audiat cu privire la emiterea ordinului nr. 1448-ps, deși procedura de prelungire a contractului fusese demarată, ceea ce constituie o încălcare a dreptului de a fi informat și audiat privind emiterea unui act administrativ defavorabil.

Ordinul nr. 1448-ps nu conține o motivare adecvată a deciziei, angajatorul limitându-se doar la indicarea normelor legale, fără raportarea circumstanțelor de fapt, ceea ce denotă emiterea ilegală și disproporționată a actului.

Poziția Serviciului de Informații și Securitate, exprimată în răspunsul la cererea prealabilă, că „nu a existat interes de serviciu și decizia directorului pentru prelungirea contractului”, o consideră neîntemeiată și contrară procedurii administrative declanșate de reclamant, fiind în contradicție cu art. 12 alin. (4) și art. 36 alin. (6) din Legea nr. 170/2007.

Astfel, reclamantul consideră că refuzul angajatorului de a prelungi contractul contravine art. 58 alin. (1) și alin. (3) din Codul muncii, precum și art. 16 alin. (2)

din Codul administrativ, întrucât exercitarea dreptului discreționar nu permite desfășurarea unor acțiuni arbitrare și nejustificate.

În context, reclamantul a subliniat că la expirarea contractului, nu a fost eliberat efectiv din serviciu, ceea ce înseamnă că contractul se consideră încheiat de drept pe durata solicitată, conform art. 12 alin. (4) din Legea nr. 170/2007 și art. 58 alin. (3) din Codul muncii.

- La 11 aprilie 2024, reclamantul a formulat o cerere cu privire la concretizarea pretențiilor acțiunii, solicitând:

- Anularea ordinului Serviciului de Informații și Securitate nr. 1448/ps din 29 noiembrie 2021 „privind eliberarea lui Prodan Andrian din serviciul special prin contract în condițiile art. 36, alin. (1), lit. b) din Legea nr. 170 din 19 iulie 2007 „*privind statutul ofițerului de informații și securitate*", și a răspunsului nr. 18/1354 din 02 decembrie 2021, emis la cererea prealabilă;
- Obligarea Serviciului de Informații și Securitate să emită actul individual favorabil de repunere a lui Prodan Andrian în funcție de șef al direcției Formare profesională al Institutului Național de Informații și Securitate „Bogdan, întemeietorul Moldovei", pe o perioadă de doi ani;
- Încasarea de la Serviciul de Informații a salariului pentru lipsa forțată de la serviciu, începând cu data 07 decembrie 2021 până la pronunțarea hotărârii;
- Încasarea de la Serviciul de Informații și Securitate a prejudiciului moral în mărime de 250.000 lei;
- Încasarea de la Serviciul de Informații și Securitate a cheltuielilor judiciare în mărime de 14.400 lei cu titlul de cheltuieli de asistență juridică.

Soluția instanței de fond

Prin încheierea Judecătoriei Chișinău sediul Rîșcani, din 08 iunie 2023, acțiunea lui Prodan Andrian, în partea cerințelor cu privire la încasarea salariului pentru absența forțată de la serviciu și încasarea prejudiciului moral, a fost declarată inadmisibilă.

Prin hotărârea Judecătoriei Chișinău sediul Rîșcani din 17 decembrie 2024, cererea de chemare în judecată înaintată de Prodan Andrian, a fost respinsă ca neîntemeiată.

Solicitarea apelantului

La 19 decembrie 2024 (*în interiorul termenului prevăzut la art. 232 alin. (1) Cod administrativ*), Prodan Andrian, a înaintat apel împotriva hotărârii Judecătoriei Chișinău sediul Rîșcani din 17 decembrie 2024, iar la data de 07 martie 2025 (*în interiorul termenului prevăzut la art. 232 alin. (2) Cod administrativ*) a fost înaintată cererea de apel motivată prin care s-a solicitat casarea hotărârii instanței de fond și emiterea unei noi hotărâri prin care acțiunea să fie admisă integral.

În esență, în motivarea cererii de apel s-au reiterat circumstanțele de fapt și normele de drept reflectate în cadrul instanței de fond, apelantul menționând că instanța de fond nu a ținut cont de argumentele invocate în cererea de chemare în judecată, concluzionând eronat că acțiunea ar fi netemeinică.

Astfel, drept temei de casare a hotărârii primei instanțe, partea apelantă a menționat faptul că prima instanță nu a constatat circumstanțele importante pentru soluționarea cauzei, iar cele constatate nu le-a elucidat deplin, fapt ce a dus la aplicarea eronată a normelor de drept material și de drept procedural.

În acest sens a precizat că chintesența litigiului rezidă emiterea în contradictoriu procedurii declanșate a ordinului directorului Serviciului de Informații și Securitate cu nr. 1448-ps din 29 noiembrie 2021, privind eliberarea apelantului din serviciul special prin contract în condițiile art. 36 alin. (1) lit. b) din Legea 170/2007, precum atingerea vârstei limită de aflare în serviciu.

Din analiza motivelor reținute de prima instanță la pronunțarea hotărârii, în coraport cu acțiunea concretizată, apelantul susține că prima instanță la adoptarea hotărârii nu a ținut cont de poziția reclamantului și nu a luat în considerare argumentele prezentate de acesta, apreciind acțiunea superficial, lăsând fără de răspuns motive importante în soluționarea justă a litigiului, pronunțând în final o soluție arbitrară.

În fapt, apelantul a susținut că în baza raportului înregistrat de apelant, Serviciul de Informații și Securitate a declanșat procedura de încheiere a contractului succesiv de îndeplinire a serviciului special în cadrul Serviciului de Informații și Securitate al RM, fapt confirmat prin avizul aplicat pe raportul menționat de rectorul în exercițiu al INIS, prin care se confirmă interesul de serviciu, îndreptarea perfectată din data de 21 septembrie 2021, examinarea medicală (f.d. 22) cât și acțiuni întreprinse în vederea constatării competențelor profesionale ale reclamantului (*etape consecutive, obligatorii ale procedurii prevăzute expres în art. 36 alin.(6) din Legea 170-XVI din 19.07.2007, în baza cărora urmează a fi adoptată decizia și nicidecum arbitrar, or selectă din careva interes personal*).

Apelantul a menționat că, urmare a raportului înregistrat din 02 septembrie 2021, Serviciul de Informații și Securitate nu a infirmat interesul de serviciu sau respins raportul reclamantului în încheierea contractului succesiv în temeiul art. 36, al. (6) al Legi nr. 170-XVI din 19 iulie 2007, demarând procedura în condițiile solicitate.

Deși prima instanță susține poziția Serviciului de Informații și Securitate că procedura declanșată în ordinea art. 36 alin. (6) a fost finalizată prin ordinul directorului din 29 noiembrie 2021 cu nr. 1448-ps, privind eliberarea din serviciul special prin contract în condițiile art. 36 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 170/2007, acest act contestat nu conține o motivare de drept și fapt în raport cu procedura administrativă declanșată în ordinea art. 36 al. (6) al Legi nr. 170-XVI din 19 iulie

2007 și anume formele procedurale obligatorii pe care se bazează actul, oportunitatea emiterii actului administrativ, inclusiv și modul de exercitare a dreptului discreționar.

Apelantul a indicat că motivarea în partea dată nu a fost recuperată nici în cadrul examinării cauzei, deși în condițiile art. 118 alin. (3) Cod administrativ, motivarea completă este obligatorie, este parte integrantă a actului administrativ individual și condiționează legalitatea acestuia.

Prin urmare, consideră evident că angajatorul la emiterea actului administrativ individual defavorabil, cât și prima instanță la pronunțarea hotărârii nu au ținut cont de încălcarea normelor de drept procedural.

Cu referire la interpretarea prevederilor art. 36 alin. (6) al Legi nr. 170-XVI din 19 iulie 2007, apelantul a indicat că verbul „poate", din dispoziția menționată, nu oferă un drept discreționar necondiționat, dar urmează a fi interpretat sistemic și în condițiile art. 16 și art. 137 Cod administrativ. Totodată, conceptul „poate" urmează a fi interpretat în conexitate cu norma generală de la art. 58 alin. (3) din Codul muncii, care are o funcție disjunctivă, arătând că dreptul și obligația de a prelungi raportul de serviciu pe o perioadă nedeterminată în condițiile Codului muncii, subzistă. Respectiv, autoritatea publică nu este complet liberă în utilizarea dreptului discreționar, iar acțiunea administrativă trebuie să se bazeze pe o decizie discreționară cuvenită, concluzie ce se desprinde, în special, din prevederile art. 16 alin. (2) și art. 137 alin. (1) din Codul administrativ, potrivit căruia exercitarea dreptului discreționar nu permite desfășurarea unei activități administrative arbitrare iar autoritățile publice „trebuie" să acționeze cu bună-credință în limitele legal stabilite și cu respectarea scopului pentru care le-a fost atribuit dreptul.

Astfel, emiterea actului administrativ individual în baza dreptului discreționar presupune rezistenta unui test legal în persoana autorității publice: autorității publice i se oferă discreție pentru a decide indiferent dacă ar trebui să acționeze sau nu într-un caz specific, ceea ce înseamnă testul de selecție a măsurii; la discreția autorității publice, trebuie să fie determinată o consecință legală din mai multe măsuri posibile, permise în fiecare caz. Astfel, potrivit testului respectiv autoritatea publică are posibilitatea de a alege o măsură.

Prin urmare, Serviciul de Informație și Securitate era obligat prin lege să își exercite discreția fără erori discreționare, iar prima instanță prin prisma art. 219 și art. 225 alin. (2) Cod administrativ, urma să verifice modul de exercitare de către autoritatea publică a dreptului discreționar și anume dacă autoritatea publică: a) și-a exercitat dreptul discreționar; b) a luat în considerare toate faptele relevante; c) a respectat limitele legale ale dreptului discreționar; și dacă d) și-a exercitat dreptul discreționar conform scopului acordat prin lege.

În prim plan, apelantul a indicat o eroare discreționară admisă de Serviciul de Informații și Securitate și confirmată de prima instanță, omisiunea de a lua în

considerație toate faptele relevante. Astfel, au fost neglijate rezultatele evaluărilor profesionale ale apelantului cu calificativul „foarte bine” și decernat la data de 24 august 2021 (înainte de concediere) cu diplomă de onoare pentru îndeplinirea exemplară a obligațiilor de serviciu, profesionalism înalt și rezultate meritorii în activitate (f.d. 93-95, 98), care *inter alia*, nu denotă careva carențe în activitatea profesională a acestuia, ci din contra relevă competență înaltă și o activitate excepțională.

Faptul reținut de prima instanță, precum că circumstanța îndeplinirii condițiilor legale de către reclamant pentru a continua munca în același post (*starea bună a sănătății, lipsa sancțiunilor disciplinare, evaluarea „foarte bine”*) este premisa de la care se pornește în aprecierea cererii de către organul administrativ, dar nu este suficient pentru a transforma vocația pe care o are reclamantul într-un drept ce poate fi valorificat în orice condiții, nu poate fi acceptat de către apelant, acestea fiind o interpretare eronată a normei materiale, or circumstanța îndeplinirii condițiilor legale pentru a continua munca în același post, incubă și acel scop acordat prin care condiționează aplicarea dreptului discreționar și continuarea raporturilor de muncă.

Mai mult, dispozițiile art. 36 alin. (6) al Legii nr. 170-XVI din 19 iulie 2007 prevăd dreptul apelantului de a beneficia de continuarea raporturile de muncă, prin încheierea unui contract succesiv.

Astfel, apelantul a indicat că sintagma „contract succesiv” și presupune continuarea raporturilor de muncă în aceleași condiții, acestea nu prevede o retrogradare din funcție în cazul îndeplinirii condițiilor legale, or conform art. 29 alin. (1) al Legii nr. 170-XVI din 19 iulie 2007, atestarea se efectuează pentru evaluarea nivelului de pregătire profesională, a perspectivei de dezvoltare și promovare, a rezultatelor activității de serviciu și a corespunderii funcției deținute.

Respectiv, odată ce prima instanță constată îndeplinirea condițiilor legale a apelantului în continuarea raporturilor de muncă, prima instanță eronat a îndeplinit controlul judecătoresc în verificarea aplicării dreptului discreționar de către Serviciul de Informații și Securitate, or pe lângă faptul că încetarea raportului de muncă cu reclamantul/apelant – Prodan Andrian, este ilegală și încalcă drepturile individuale ale acestuia, aceste fapte relevante țin de aplicarea incorectă a dreptului discreționar. Succesiv a indicat că îndeplinirea condițiilor legale a apelantului în continuarea raporturilor de muncă prin lipsa carențelor în activitatea profesională, încetarea raporturilor de muncă cu apelantul nu este nici în interesul comunității și contravine scopului legii, or încetarea neîntemeiată a raportului de muncă cu un colaborator calificat subminează interesul statului, fapt ce denotă aplicarea eronată a dreptului discreționar.

În consecința ideilor specificate, apelantul a indicat faptul că angajatorul Serviciul de Informații și Securitate, fără a avea un temei juridic obiectiv și fără o

argumentare corespunzătoare a abuzat de dreptul său discreționar și deși ia propus reclamantului/apelant încheierea unui nou contract de muncă, însă neîntemeiat la defavorizat pe reclamant apelant în propria procedură fără un temei plauzibil și legal. Tot aici, a specificat faptul că dreptul discreționar al autorității publice nu-i oferă dreptul absolut de a acționa după propriul plac, ci doar îi oferă instituției să beneficieze de dreptul de a acționa conform legislației în vigoare. Astfel, în situația în care instituția totuși a admis situația în care apelantul a avut posibilitatea să perceapă că are dreptul să pretindă la menținerea și continuarea raporturilor de muncă (legitima speranță), atunci această prezumție urma să fie răsturnată doar în consecința unui șir de argumente incontestabile care ar permite autorității să se încadreze în câmpul legal.

Astfel, se observă situația clară în care conducerea Serviciului de Informații și Securitate a abuzat de dreptul discreționar al instituției și nu a dorit încheiere contractului de muncă în condiții similare, or precum menționează însăși reprezentantul Serviciului de Informații și Securitate contractul era unu succesiv.

Totodată, apelantul nu este decacord cu motivul reținut de prima instanță, precum că „*legiuitorul a acordat o marjă de discreție conducerii Serviciului de Informații și Securitate de a continua sau nu raporturile de serviciu cu persoanele care au atins vârsta de 50 de ani*”, or prevederile art. 36 alin. (6) din Legea nr. 170, evidențiază condițiile în care urmează a fi continuate raporturile de muncă cu funcționarul Serviciului de Informații și Securitate, dar nu prevede nici o specificare precum acesta nu ar putea ocupa o funcție de conducere după depășirea limitei de vârstă de aflare în serviciu.

La fel, apelantul nu poate accepta motivul reținut de prima instanță, precum că „*conform art. 24 alin. (1) al Legii 170/2007 ofițerul de informații este numit în funcție din statele de personal ale Serviciului prin ordin al directorului, care are competenta legală să aprecieze competentele profesionale, calificarea și cerințele specifice din fisa postului fiecărei funcții, aspect care nu pot fi cenzurate de instanța de judecată întrucât ar echivala cu amestecul în activitatea propriu zisă a instituției fapt care este unul inadmisibil*”, deoarece prevederile art. 36 alin. (6) și art. 29 alin. (1), (2) al Legii nr. 170-XVI din 19 iulie 2007 stabilesc clar ordinea procedurii, scopul și competența Comisiei instituționale specializate de Atestare, în procesul de evaluare obligatorie a ofițerului de informații în funcția deținută la etapa de încheiere a contractului succesiv peste vârsta limită cu angajatul.

Cu referire la faptul reținut de prima instanță, precum că propunerea de a ocupa o funcție inferioară a fost conformă interesului de serviciu și necesităților Serviciului de Informații și Securitate, apelantul consideră că este o abordare formală și eronată a normelor legale, orientată la implementarea unor practici ilegale la acea perioadă de fosta conducere a Serviciului de Informații și Securitate în persoana lui - Esaulenco A., fiind subordonate doar atingerii scopului personal

de intimidare și epurare/excludere a ofițerilor incomozi personal lui. Anume din aceste motive și se constată disproporționalitatea în luare de decizii ilegale de către fosta conducere a Serviciului de Informații și Securitate, în raport cu apelantul.

La caz apelantul a remarcat că în perioada 05 martie - 26 decembrie 2019 (9 luni neîntreruptă), apelantul fiind menținut cu depășirea termenului legal la dispoziție în temeiul articolului 27 alin. (1) lit. i) din aceiași Lege, care prevede trecerea la dispoziție: „*...în alte cazuri de eliberare din funcție, la decizia directorului Serviciului - pe cel mult 4 luni, perioadă în care urmează numirea în o altă funcție, detașarea sau eliberarea din serviciu, în modul stabilit*", de către conducerea Serviciului –Prodan A. i-au fost înaintate două propuneri similare, perfectate în formă scrisă de numire în funcție inferioară, acestea fiind respinse/contestate de apelant ca ilegale și abuzive.

Prin urmare, se constată că la etapa de solicitare a încheierii contractului succesiv de îndeplinire a serviciului special peste limita de vârstă de aflare in serviciu, în conformitate cu art. 12, art. 36 alin. (6) din Legea 170/2007, de către fosta conducere a Serviciului au fost întreprinse acțiuni similare celor enunțate supra, astfel fiind realizate în continuare intențiile premeditate de retrogradare neîntemeiată în funcție, planificate și eșuate anterior.

Reieșind, din circumstanțele relatate se constată o legătură evidentă cauzală în timp (perioada iulie 2019 - decembrie 2021) a deciziilor adoptate disproporțional, Intenționat cu rea credință, prin depășire de atribuții de către fosta conducere a Serviciului în persoana lui Esaulenco A., sub pretextul insinuat de existentă a „*interesului și necesității de serviciu condiționat*" pentru atingerea scopului personal invocat supra.

Apelantul consideră necesar de atenționat asupra faptului că procedura de prelungire a contractului succesiv în serviciul special nu presupune eliberarea din funcția deținută la moment de ofițer sau retrogradarea, fără o evaluare a acestuia la comisia de atestare.

Astfel se constată că numirea în funcție prevăzută de art. 24 din Legea nr. 170/2007 prevede o procedură separată, deci ambele reprezentând prin esența sa proceduri distincte.

La fel, sintagma „*prelungire a contractului succesiv*", utilizată de către Serviciu în documentele prezentate presupune din punct de vedere juridic încheierea unui contract succesiv în aceleași condiții, fapt ce confirmă suplimentar ilegalitatea prin suprapunerea procedurilor aplicate de către conducerea Serviciului și a personalului antrenat din administrație, acțiuni prin care se încalcă grav prevederile menționate supra principiile de bază ale statutului ofițerului de informații prevăzute în art. 5 lit. d) din Legea 170/2007 „*...asigurarea, în condițiile legii, a stabilității și continuității în activitatea ofițerului de informații*" și art. 6 alin. (2) din Legea 170/2007 „*...competenta, probitatea și eficienta profesională constituie*

criteriile de bază pentru selecția, promovarea și menținerea în activitatea ofițerului de informații", cât și lezate drepturile profesionale garantate/protejate de prezenta Lege în art. 42 lit. p) „*să avanseze în serviciu corespunzător pregătirii profesionale, capacităților intelectuale, rezultatelor atestării și a altor criterii de evaluare a activității de ofițer de informații*".

În ceea ce vizează existența unui interes de serviciu condiționat în procesul de prelungire a contractului succesiv în condițiile art. 36 alin. (6) din Legea nr. 170/2007, de ocupare doar a unei funcții inferioare, apelantul a menționat că posibilitatea de condiționare de către directorul Serviciului de Informații și Securitate la etapa de încheiere a contractelor succesive, inclusiv și peste vârsta limită nu este prevăzută de prezenta Lege, deci orice acțiune întreprinsă în acest sens, este ilegală și conține vădit indicii de depășire de atribuții.

La fel, devine neclară poziția Serviciului în existența interesului de a ocupa funcția de șef al direcției Formare profesională, de către apelant, la etapa de încheiere a contractului succesiv pe perioada 02 noiembrie - 03 decembrie 2021, practic cu o lună înainte de eliberarea ilegală din serviciu. Or, potrivit informației prezentate de Serviciu funcția de șef de Direcție formare profesională din cadrul INIS, a rămas în continuare vacantă pe o perioadă premergătoare de circa 4 luni, fără a fi supusă unor modificări de organigramă or lichidare a acesteia, după eliberarea lui Prodan A.

Mai mult ca atât, s-a stabilit în baza materialelor anexate la dosar, că ocuparea funcției de Șef a direcției Formare profesională în cadrul INIS, a urmat exact în perioada următoare, imediat după solicitarea expediată de către reclamant în adresa pârâtului cu nr. 20-P-160/22 din 15 martie 2022 cu privire la disponibilitatea acesteia.

Astfel, potrivit declarațiilor persoanei terță în proces, dlui Mămăliga Ion, prezent la ședința primei instanțe din data de 16 decembrie 2024, devine cert faptul că acesta a fost numit în funcția de Șef al direcției Formare profesională în cadrul INIS, la data de 01 aprilie 2022, în grabă, pe neașteptate pentru el, fără o convorbire prealabilă/evaluare a competențelor, exact la două săptămâni distanță după acțiunile întreprinse de reclamant menționate supra.

În acest sens consideră cert faptul că nu a existat nici o necesitate/oportunitate de serviciu prin înaintarea propunerii de ocuparea de către dl Prodan A. a funcției inferioare de ofițer principal de execuție în cadrul aceleiași subdiviziuni, acțiune suprapusă neîntemeiat procedurii de încheiere a unui contract succesiv în condițiile art. 36 alin. (6) din Legea 170/2007, or acțiunile întreprinse, la fel ca și deciziile adoptate de conducerea Serviciului, evident nu au fost conforme/în corespundere cu interesul instituțional existent la acea perioadă și imediat premergătoare. Acestea din urmă, având și un impact defavorabil asupra apelantului, constituie decizii adoptate cu rea-credință, subordonate în exclusivitate satisfacerii unui

interes personal al dlui Esaulenco A. de intimidare și înlăturare a persoanelor incomode de la funcții de conducere.

Suplimentar apelantul a menționa că a beneficiat de un tratament discriminatoriu prin raportare la numărul de 26 angajați aflați într-o situație identică. Or, Serviciul de Informație și Securitate nu a prezentat nici o versiune verosimilă care ar justifica o atare tratare diferențiată a persoanelor aflate în condiții similare. Poziția Serviciului de Informații și Securitate, precum că apelantul a refuzat acceptarea funcției propuse, reprezintă o interpretare eronată a prevederilor art. 36 alin. (6) al Legii nr. 170/2007, or prevederile menționate nu presupun o retrogradare neîntemeiată din funcție, ci menținerea în serviciu cu condiția corespunderii rigorilor în funcția deținută (contract succesiv).

Mai mult, poziția Serviciului de Informații și Securitate contravine și prevederilor art. 29 din Legea menționată, care este aplicabilă speței, or scopul atestări prevăzut în art. 29 alin. (1) este verificarea corespunderii funcției deținute.

Reținerea de către prima instanță a deciziei nr. 310/21 din 20 iunie 2022 al Consiliului pentru Egalitate, precum că fapta deplânsă nu constituie discriminare pe criteriu de vârstă, apelantul o consideră neîntemeiată, or aceasta în primul rând nu este definitivă, iar în al doilea rând este anulată prin hotărârea Judecătoriei Chișinău sediul centru din 01 iulie 2024, fapt care nu poate să producă careva efecte juridice.

Nu în ultimul rând, a menționat că, ilegalitatea ordinului directorului Serviciului de Informații și Securitate din 29 noiembrie 2021 cu nr. 1448-ps „*privind eliberarea din serviciul special prin contract în condițiile art. 36 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 170/2007*”, derivă și din faptul că apelantul Prodan Andrian a fost radiat din tabelul nominal al efectivului de pe 06 decembrie 2021, peste data de 03 decembrie 2021, ziua în care a expirat contractul succesiv/individual de muncă, or potrivit art. 12 alin. (4) tot din Legea nr. 170/2007 „*...Dacă, la expirarea contractului, ofițerul nu a fost eliberat din serviciu, contractul se consideră încheiat de drept pentru o nouă durată...*”.

Poziția respectivă succedă și din prevederile art. 58 alin.(3) din Codul muncii și prevederile art. 125 alin. (1) Cod administrativ, or, la caz, apelantul nu a fost eliberat din serviciu la data expirării contractului, chestiune ce denotă că contractul se consideră încheiat de drept pe durata solicitată.

Suplimentar a susținut că ordinul directorului Serviciului de Informații și Securitate nr. 1448/ps este ilegal și sub aspectul că contravine prevederilor de art. 54 alin. (1) lit. d) și (2) din Legea 170/2007, or potrivit ordinului nr. 1001-ps din 20 octombrie 2016, Prodan Andrian a fost eliberat din serviciul special și respectiv în temeiul art. 54 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 170/2007, fiindu-i acordat indemnizația unică în mărime de 20 salarii lunare, în corespundere cu vechimea calendaristică în serviciu, care la data de 01 noiembrie 2016 constituia peste 20 ani.

Această normă legală se atribuie la asigurarea garanțiilor sociale ale ofițerului de informații și respectiv are menirea specială „*Pentru compensarea interdicţiilor din perioada serviciului, la eliberarea din serviciu în temeiul art. 36 alin. (1) lit. a), dacă are dreptul la pensie, sau la eliberare din serviciu în temeiul aceluiaşi articol şi alineat lit. b), c), e), şi f), ofiţerul de informaţii beneficiază de o îndemnizaţie unică în corespundere cu vechimea calendaristică în serviciu în funcţia de ofiţer de informaţii: a) de la 5 la 10 ani - de 6 salarii lunare;.....d) de la 20 de ani şi mai mult - 20 salarii lunare*”.

Prin urmare, această normă este aplicabilă angajaților doar la eliberare și include plafonul maxim pentru o vechime în serviciu acumulată fără o întrerupere, respectiv se aplică plata indemnizației unice pentru compensarea interdicțiilor suportate în această perioadă strict determinată (până la eliberare). La o angajare repetată, angajatul suportă aceleași interdicții pe o perioadă determinată și respectiv acumulând o vechime în serviciu suplimentară, are dreptul la compensare (indemnizație unică) în cazul eliberării repetate (caz prevăzut de legislație).

Cu referire la afirmația că „*mărimea îndemnizației se calculează în salarii lunare*”, apelantul consideră că este o tălmăcire eronată a normei legale și prin faptul includerii acestei erori în Regulamentul intern al Serviciului cu privire la modalitatea de stabilire și calculare a sporurilor, plăților suplimentare și indemnizațiilor ofițerilor de informații și securitate aprobat prin ordinul directorului Serviciului de Informații și Securitate nr. 60r din 30 iunie 2015, care în fond nu poate contravine prevederilor unei Legi speciale ce are menirea să stabilească principiile, obligațiunile și drepturile în activitate, să protejeze garanțiile sociale ale ofițerului de informații și securitate.

Apelantul atrage atenția că „*mărimea îndemnizației unice*” presupune o sumă în bani/lei, prin analogie cu alte norme legale ce asigură garanții sociale conform legislației în vigoare.

În acest sens pentru o percepție mai clară prezintă interes examinarea prevederilor menționate în art. 54 alin. (2) din Legea nr. 170/2007, a redacției expuse în limba rusă: „*При повторном увольненни со службы единовременное пособне выплачивается за вычетом ранее полученной суммы такого пособия*”.

La fel, prin analogie a făcut trimitere la normă legală prevăzută în art. 42 alin. (3) din Legea nr. 158/2008, potrivit căreia „... *funcţionarul public în cazul pensionării anticipate ori obţinerii dreptului la pensie pentru limita de vârstă beneficiază pentru fiecare an complet de activitate în serviciul public, de dreptul la o îndemnizaţie unică. Iar în cazul în care funcţionarul public a primit indemnizaţia unică şi continuă să activeze în serviciul public, sau în cazul reangajării în serviciul public, la încetarea raporturilor de serviciu indemnizaţia unică i se va*

acorda în mărimea cuvenită pentru anii compleți de activitate în serviciul după perioada pentru care a fost achitată indemnizația unică anterioară”.

Totodată a indicat că ordinul contestat este ilegal și sub aspectul încălcării prevederilor art. 50 alin. (6) din Legea 170/2007, or compensația bănească, fără o cerere din partea ofițerului, a fost calculată/diminuată proporțional neargumentat pentru concediul de odihnă nefolosit pe perioada anului 2021, astfel fiind privat de dreptul de utilizare a concediului anual în întregime.

Respectiv, în punctul 2 al ordinului directorului Serviciului de Informații și Securitate nr. 1448 din 29 noiembrie 2021 a fost aplicată greșit norma legală fiind utilizate formule de calcul arbitrare/neaprobate de careva acte normative, or art. 50 alin. (1) din Legea nr. 170/2007 nu prevede rețineri din suna calculată pentru compensarea concediului de odihnă neutilizat.

În acest sens, chiar și aplicarea de către pârât a prevederilor art. 114 alin. (1) lit. a) din Codul muncii, care stabilește că în vechimea în muncă care dă dreptul la concediu de odihnă anual, se include timpul când salariatul a lucrat efectiv, a fost efectuată greșit, deoarece potrivit afirmațiilor intimatului norma aceasta presupune „*împărțirea totalului de zile de concediu alocate, la zilele efectiv lucrate*”.

În realitate însă, în calculul prezentat se vede clar că se împart zile la luni, astfel fiind omise/neglijate 6 zile lucrate efectiv de apelant din luna decembrie 2021. Apoi intenționat se micșorează coeficientul obținut până la 3.74. realitate însă, 45 zile/11 luni = 3.75, coeficientul obținut, fiind rotunjit conform regulii generale în folosul angajatului, se obține coeficientul 3.8 x 11 luni = 41.8 zile, deci se obține 42 zile (*alocate pentru perioada efectiv lucrată, inclusiv zilele lucrate din luna decembrie 2021*), însă că urmare a eliberării apelantului din serviciu, fără înaintarea unui preaviz, acesta nu avut posibilitatea de a beneficia/realiza dreptul deplin la concediul de odihnă pentru anul 2021, astfel fiindu-i lezat un drept garantat de Codul muncii la concediu de odihnă.

În acest sens, potrivit regulii generale prevăzute în art. 148 alin. (4) Codul muncii, în cazul eliberării salariatului din serviciu înainte de expirarea anului de muncă în contul căruia el a folosit deja concediul, angajatorul îi poate (dar nu este obligat) să rețină din salariu suma achitată pentru zilele fără acoperire ale concediului. Însă reținerile pentru aceste zile nu se efectuează în cazul în care raporturile de muncă încetează în cazul pensionării.

Astfel, făcând referire la cele menționate, apelantul a indicat că prima instanță eronat și superficial a îndeplinit controlul judecătoresc în verificarea motivelor invocate dar și modul de aplicare a dreptului discreționar care este contrar prevederilor art. 16 și art. 137 Cod administrativ.

Mai mult, prima instanță eronat a interpretat motivele invocate referitor la oportunitatea emiterii actului administrativ, or apelantul nu a solicitat pronunțarea

asupra oportunității actului administrativ, dar urma a fi constatat lipsa motivării în fapt inclusiv și asupra oportunității emiterii actului administrativ.

În concluzie, apelantul a menționat că la caz este evident că prima instanță arbitrar a exclus controlul judecătoresc asupra actului administrativ încălcând principiile după care este necesar să se ghideze o administrație publică modernă, identificate prin Codul european al bunei conduite administrative și cele identificate și care privesc, de fapt, conduita profesională a funcționarilor publici și a personalului contractual din administrația publică, precum: legalitatea; prioritatea interesului public, în exercitarea funcției deținute; nediscriminarea de către autoritățile și instituțiile publice; proporționalitatea; imparțialitatea și independența; lipsa abuzului de putere; obiectivitatea; corectitudinea și buna-credință în exercitarea activității de administrație publică; așteptări legitime, consecvență și avizare; profesionalism și integritate morală.

Argumentele participanților la proces

În ședința instanței de apel, apelantul Prodan Andrian și reprezentantul acestuia, avocatul Trestianu Dorin, au susținut argumentele expuse în cererea de apel și au solicitat admiterea acesteia, precum a fost formulată.

Reprezentantul intimatului Serviciul de Informații și Securitate – Barbuța Nicolae, a solicitat respingerea cererii de apel și menținerea hotărârii instanței de fond.

Terțul Mămăligă Ion, la ședința de judecată nu s-a prezentat și nu a înaintat cerere de amânare sau de examinare în lipsă deși procedura de citare legală a fost respectată, motiv din care, pornind de la reglementările art. 239 alin. (2) Cod administrativ, Completul judiciar a dispus judecarea cauzei în absența participanților neprezenți.

Aprecierea instanței de apel

- *Cu referire la admisibilitatea acțiunii în contenciosul administrativ:*

Conform art. 22 alin. (1) Cod administrativ, autoritățile publice și instanțele de judecată competente cercetează starea de fapt din oficiu. Acestea stabilesc felul și volumul cercetărilor și nu sunt legate nici de expunerile participanților, nici de cererile lor de reclamare a probelor.

În temeiul art. 17 Cod administrativ, drept vătămat este orice drept sau libertate stabilit/stabilită de lege căruia/căreia i se aduce atingere prin activitate administrativă.

Potrivit art. 189 alin. (1) și (2) Cod administrativ, orice persoană care revendică încălcarea unui drept al său prin activitatea administrativă a unei autorități publice poate înainta o acțiune în contencios administrativ. O acțiune în contencios

administrativ poate fi înaintată și atunci când autoritatea publică nu a soluționat în termen legal o cerere.

În conformitate cu prevederile art. 206 alin. (1) și (2) Cod administrativ, o acțiune în contencios administrativ poate fi depusă pentru: a) anularea în tot sau în parte a unui act administrativ individual (acțiune în contestare); b) obligarea autorității publice să emită un act administrativ individual (acțiune în obligare); c) impunerea la acțiune, la tolerare a acțiunii sau la inacțiune (acțiune în realizare); d) constatarea existenței sau inexistenței unui raport juridic ori nulității unui act administrativ individual sau a unui contract administrativ (acțiune în constatare); sau e) anularea în tot sau în parte a unui act administrativ normativ (acțiune de control normativ). Acțiunea în constatare prezumă existența unui interes îndreptățit pentru constatarea solicitată. Acțiunea în constatare nu poate fi înaintată dacă reclamantul își poate sau și-ar putea revendica drepturile printr-o altă acțiune prevăzută la alin. (1), cu excepția situației când se urmărește constatarea nulității unui act administrativ individual sau normativ.

Potrivit art. 207 alin. (1) Cod administrativ, instanța verifică din oficiu dacă sunt întrunite condițiile pentru admisibilitatea unei acțiuni în contenciosul administrativ. Dacă este inadmisibilă, acțiunea în contencios administrativ se declară ca atare prin încheiere judecătorească susceptibilă de recurs.

Dispoziția art. 207 alin. (2) Cod administrativ, prevede că acțiunea în contencios administrativ se declară inadmisibilă în special când: a) există o hotărâre judecătorească definitivă cu privire la un litigiu între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept; b) există o încheiere judecătorească prin care s-a dispus încetarea procesului în legătură cu faptul că reclamantul a renunțat la acțiune sau și-a retras acțiunea într-un litigiu între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept sau că între parți s-a încheiat o tranzacție de împăcare; c) la aceeași sau la altă instanță de judecată se examinează o acțiune între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept; d) acțiunea a fost depusă după expirarea termenului prevăzut la art. 209; e) reclamantul nu poate revendica încălcarea, prin activitatea administrativă, a unui drept în sensul art. 17; f) nu sunt întrunite condițiile prevăzute la art. 208 din Codul administrativ – procedura prealabilă; g) acțiunea a fost depusă de o persoană fără împuterniciri în acest sens; h) cererea de chemare în judecată nu corespunde cerințelor prevăzute la art. 211 alin. (1) și (2) și art. 212 alin. (1) și reclamantul nu a înlăturat neajunsurile în termenul stabilit de instanța de judecată.

În temeiul art. 209 alin. (1) și (2) Cod administrativ, acțiunea în contestare și acțiunea în obligare se înaintează în decurs de 30 de zile, dacă legea nu prevede altfel. Acest termen începe să curgă de la: a) data comunicării sau notificării deciziei cu privire la cererea prealabilă sau data expirării termenului prevăzut de prezentul cod pentru soluționarea acesteia; b) data comunicării sau notificării

actului administrativ individual, dacă legea nu prevede procedura prealabilă. Prevederile art. 165 alin. (1) referitoare la nesoluționarea în termen se aplică corespunzător. Dacă informația cu privire la exercitarea căilor de atac nu se conține în actul administrativ individual sau în decizia cu privire la cererea prealabilă ori este indicată incorect, înaintarea acțiunii în contencios administrativ se admite în termen de un an de la comunicarea sau notificarea actului administrativ sau a deciziei cu privire la cererea prealabilă.

La caz, analizând lucrările cauzei în coroborare cu înscrisurile dosarului administrativ, instanța de apel atestă că nu s-a constatat că: - ar exista o hotărâre judecătorească definitivă cu privire la un litigiu între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept; - ar exista o încheiere judecătorească prin care s-a dispus încetarea procesului în legătură cu faptul că reclamantul a renunțat la acțiune sau și-a retras acțiunea într-un litigiu între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept; - între parți s-a încheiat o tranzacție de împăcare sau; - la aceeași sau la altă instanță de judecată se examinează o acțiune între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept; - acțiunea a fost depusă după expirarea termenului prevăzut la art. 209 Cod administrativ; - acțiunea nu a fost semnată și depusă în interesele lui Prodan Andrian, iar reclamantul nu poate revendica încălcarea, prin activitatea administrativă, a unui drept în sensul art. 17 din Codul administrativ.

Având în vedere că în procesul examinării cererii de apel, nu au fost constatate circumstanțe care să determine inadmisibilitatea acțiunii, etapa verificării admisibilității fiind depășită, Completul consideră că litigiul urmează a fi examinat în fond, prin aprecierea argumentelor invocate și a probatoriului administrat.

- *Cu referire la fondul cauzei de contencios administrativ:*

Verificând legalitatea și temeinicia hotărârii primei instanțe atacată cu apel, prin prisma lucrărilor din dosar în raport cu prevederile legislației în vigoare, Completul judiciar statuează că apelul declarat este neîntemeiat și în conformitate cu prevederile art. 240 alin. (1) lit. a) Cod administrativ, urmează a fi respins din următoarele considerente.

În conformitate cu prevederile art. 231 alin. (2) Cod administrativ, pentru procedura în apel se aplică corespunzător prevederile cap. II din cartea a treia, dacă din prevederile prezentului capitol nu rezultă altceva.

Astfel, conform art. 219 alin. (1) - (3) Cod administrativ, instanța de judecată este obligată să cerceteze starea de fapt din oficiu în baza tuturor probelor legal admisibile, nefiind legată nici de declarațiile făcute, nici de cererile de solicitare a probelor înaintate de participanți. Instanța de judecată depune eforturi pentru înlăturarea greșelilor de formă, explicarea cererilor neclare, depunerea corectă a cererilor, completarea datelor incomplete și pentru depunerea tuturor declarațiilor

necesare constatării și aprecierii stării de fapt. Instanța de judecată indică asupra aspectelor de fapt și de drept ale litigiului care nu au fost discutate de participanții la proces. Instanța de judecată nu are dreptul să depășească limitele pretențiilor din acțiune, însă, totodată, nu este legată de textul cererilor formulate de participanții la proces.

Conform art. 220 alin. (1) Cod administrativ, obținerea probelor în procedura contenciosului administrativ are loc conform art. 87-93.

Din conținutul art. 93 Cod administrativ, rezultă că fiecare participant probează faptele pe care își întemeiază pretenția. Prin derogare de la prevederile alin. (1), fiecare participant probează faptele atribuite exclusiv sferei sale. Reglementări suplimentare sau derogatorii sunt admisibile doar în baza prevederilor legale.

De asemenea, în conformitate cu art. 195 Cod administrativ, procedura acțiunii în contenciosul administrativ se desfășoară conform prevederilor prezentului cod. Suplimentar se aplică corespunzător prevederile Codului de procedura civilă, cu excepția art. 169-171.

Astfel, potrivit art. 118 alin. (1) Cod de procedura civilă, fiecare parte trebuie să dovedească circumstanțele pe care le invocă drept temei al pretențiilor și obiecțiilor sale dacă legea nu dispune altfel, iar conform art. 122 alin. (1) din Cod, circumstanțele care, conform legii, trebuie confirmate prin anumite mijloace de probațiune nu pot fi dovedite cu nici un fel de alte mijloace probante.

În limitele apelului, instanța de apel verifică circumstanțele și raporturile juridice stabilite în hotărârea primei instanțe, precum și cele care nu au fost stabilite, dar care au importanță pentru soluționarea cauzei, apreciază probele din dosar și cele prezentate suplimentar în instanță de apel de către participanții la proces.

În fapt, din înscrisurile cauzei și dosarul administrativ se atestă că la data de 31 iulie 1996, prin ordinul nr. 395 al MSN - Prodan Andrian a fost angajat în cadrul Serviciului de Informații și Securitate al Republicii Moldova, iar prin ordinul directorului Serviciului de Informații și Securitate din 20 octombrie 2016, în temeiul raportului lui Prodan Andrian din 28 septembrie 2016, ultimul a fost eliberat din serviciul special prin contract în condițiile art. 36 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 170-XVI din 19 iulie 2007 (*expirarea contractului de îndeplinire a serviciului, la cererea lui*), fiind trecut în rezerva SIS.

Ulterior, prin ordinul directorului Serviciului de Informații și Securitate nr. 1043-ps din 01 noiembrie 2016 și contractul nr. 1056, Prodan Andrian (la cererea sa) a fost angajat în serviciul special prin contract la Serviciul de Informații și Securitate, pe un termen de 5 ani, începând de la 02 noiembrie 2016, până la 02 noiembrie 2021.

În continuare, instanța de apel reține că, la 02 septembrie 2021, Prodan Andrian a depus o cerere în baza art. 36 alin. (6) și art. 37 lit. a) din Legea nr. 170-XVI din 19 iulie 2007, prin care a solicitat încheierea unui contract succesiv de îndeplinire a

serviciului special în cadrul Serviciului de Informații și Securitate al RM, pe o perioadă de doi ani.

Or, prin ordinul directorului Serviciului de Informații și Securitate nr. 1077-ps, din 10 septembrie 2021, cu Prodan Andrian a fost încheiat contract succesiv de îndeplinire a serviciului special în cadrul Serviciului, cu începere de la 02 noiembrie 2021, până la atingerea vârstei limită de aflare în serviciu pe 03 decembrie 2021.

Consecutiv, prin decizia directorului Serviciului de Informații și Securitate din 26 noiembrie 2021, s-a refuzat prelungirea contractului cu Prodan Andrian la funcția existentă, iar prin propunerea din 24 noiembrie 2021, în conformitate cu art. 24 alin. (6) lit. a) din Legea nr. 170-XVI din 19 iulie 2007, i-a fost propusă o altă funcție de ofițer principal în cadrul aceleiași direcții.

Astfel, în urma respingerii de către Prodan Andrian, a propunerii respective, prin ordinul directorului Serviciului de Informații și Securitate nr. 1448-ps din 29 noiembrie 2021, angajatul a fost eliberat din serviciul special prin contract în condițiile art. 36 alin. (1) lit. b) din Legea 170/2007 (*atingerea vârstei limită de aflare în serviciu*) și fiind trecut în rezerva Serviciului de Informații și Securitate.

La caz, invocând aspecte de ilegalitate și netemeinicie a soluției adoptate de angajator, Prodan Andrian a depus prezenta cerere de chemare în judecată solicitând, anularea ordinului cu privire la eliberarea din serviciul și a răspunsului emis la cererea prealabilă, cu restabilirea în funcția deținută și încasarea sumelor cuvenite.

Fiind învestită cu soluționarea cauzei în fond, prin hotărârea din 17 decembrie 2024, Judecătoria Chișinău sediul Rîșcani a respins ca neîntemeiată cererea de chemare în judecată.

Completul judiciar apreciază hotărârea instanței de fond ca fiind întemeiată, adoptată cu aprecierea corectă a probelor administrate și aplicarea justă a normelor de drept material și procedural, reieșind din următoarele motive.

Astfel, conform prevederilor art. 24 alin. (1) al Legii 170 din 19 iulie 2007 „*privind statutul ofițerului de informații și securitate*”, ofițerul de informații este numit în funcția din statele de personal ale Serviciului prin ordin al directorului, care are competența legală să aprecieze competențele profesionale, calificarea și cerințele specifice din fișa postului fiecărei funcții, aspecte care nu pot fi cenzurate de instanța de judecată întrucât ar echivala cu amestecul în activitatea propriu-zisă a instituției fapt care este unul inadmisibil.

Potrivit art. 36 alin. (1) lit. b) al Legii citate, eliberarea din serviciu a ofițerului de informații se efectuează în caz de atingere a vârstei limită de aflare în serviciu, iar potrivit alin. (6) din aceeași normă, în interes de serviciu, ofițerul de informații care a atins vârsta limită de aflare în serviciu, clasat de comisia medicală ca fiind apt pentru serviciu în funcția de ofițer de informații, și care dovedește o înaltă

competență profesională, constatată prin decizie a comisiei de atestare, cu acordul lui, la decizia directorului Serviciului, poate fi lăsat în serviciu până la atingerea vârstei de pensionare în sistemul public de asigurări sociale. Contractele succesive de îndeplinire a serviciului peste limita de vârstă de aflare în serviciu se încheie pe o durată de până la 2 ani.

Conform art. 37 lit. a) al Legii menționate, vârsta limită de aflare în serviciu în funcția de ofițer de informații se stabilește de 50 de ani, pentru efectivul de subofițeri, corpul de ofițeri cu grade speciale inferioare și superioare.

De asemenea, conform art. 16 alin. (1) Cod administrativ, dreptul discreționar al autorității publice reprezintă posibilitatea acesteia de a opta între mai multe soluții posibile corespunzătoare scopului legii atunci când aplică o dispoziție legală, iar reieșind din prevederile art. 137 alin. (1) al aceluiași Cod, în exercitarea dreptului discreționar atribuit, autoritățile publice trebuie să acționeze cu bună-credință în limitele legal stabilite și cu respectarea scopului pentru care le-a fost atribuit dreptul.

De altfel, instanța de apel apreciază ca întemeiată poziția abordată de Serviciul de Informații și Securitate cu referire la Prodan Andrian și respectiv, soluția adoptată de prima instanță în privința pretențiilor din acțiune, deoarece îndeplinirea condițiilor legale pentru a continua raporturile de muncă în același post, nu poate genera automat dreptul reclamantului/apelant de a fi restabilit în funcția deținută (prin prisma efectelor art. 36 alin. (6) din Legea 170 din 19 iulie 2007 „*privind statutul ofițerului de informații și securitate*”).

Totodată, potrivit prevederilor art. 225 alin. (1) Codul administrativ, Completul de judecată subliniază că instanța nu este competentă să se pronunțe asupra oportunității unui act administrativ, or în situația în care în conformitate cu art. 24 alin. (1) din Legea 170 din 19 iulie 2007 „*privind statutul ofițerului de informații și securitate*”, numirea ofițerilor de informații în funcțiile prevăzute în statele de personal ale Serviciului se realizează prin ordinul directorului instituției, acesta având competența de a aprecia asupra competențelor profesionale, calificării și cerințelor specifice fiecărei funcții, instanța nu poate obliga autoritatea publică să mențină sau să prelungească raporturile de muncă după împlinirea vârstei de 50 de ani într-o anumită funcție.

Această apreciere ținând de autonomia administrativă a autorității și nu poate fi cenzurată de instanța de judecată, întrucât o asemenea intervenție ar echivala cu o ingerință inadmisibilă în activitatea internă a instituției.

Mai mult ca atât, reieșind din decizia Consiliului pentru Egalitate nr. 310/21 din 20 iunie 2022, faptele invocate de Prodan Andrian în privința acțiunilor Serviciului de Informații și Securitate, nu constituie discriminare pe criteriu de vârstă, or, deși în cererea de apel s-a invocat caracterul contestabil al constatărilor Consiliului

pentru Egalitate, Completul de judecată nu a putut determina din materialele cauzei, careva aspecte referitor la anularea deciziei respective.

În combaterea argumentelor apelantului cu privire la pretinsa emitere prematură a ordinului nr. 1448-ps din 29 noiembrie 2021, și anume că ar fi fost emis cu încălcarea art. 36 alin. (2) din Legea 170 din 19 iulie 2007 „*privind statutul ofițerului de informații și securitate*", întrucât raporturile de serviciu urmau să înceteze la 03 decembrie 2021, iar ordinul ar fi trebuit emis după această dată, instanța reține că potrivit pct. 3 din ordinul contestat, apelantului i-a fost acordat un termen de 5 zile lucrătoare pentru predarea gestiunii și a funcției, fiind radiat din tabelul nominal al efectivului la 06 decembrie 2021.

În context, reieșind din prevederile art. 36 alin. (2) din Legea 170 din 19 iulie 2007 „*privind statutul ofițerului de informații și securitate*", ofițerul de informații este eliberat din serviciu la data radierii din tabelul nominal al Serviciului, după predarea gestiunii și a funcției.

Prin urmare, Completul de judecată atestă că Prodan Andrian a fost eliberat efectiv din serviciu la data de 06 decembrie 2021, iar nu la data emiterii ordinului, astfel cum eronat susține acesta.

Totodată, instanța de apel susține că sintagma „în termen de până la o lună" prevăzută de art. 36 alin. (2) din Legea menționată semnifică faptul că ordinul de eliberare, urmează a fi emis fără a depăși termenul de o lună de la apariția temeiului, dar nu impune obligația autorității de a emite ordinul după expirarea acestui termen. În consecință, emiterea ordinului la 29 noiembrie 2021, în contextul în care temeiul de eliberare a apărut la 03 decembrie 2021, iar eliberarea efectivă s-a realizat la 06 decembrie 2021, se încadrează în limitele legale.

În aceste condiții, instanța constată că toate acțiunile întreprinse de Serviciu s-au realizat în termenii prevăzuți de lege, motiv pentru care argumentele apelantului sunt nefondate.

De asemenea, deși apelantul susține că ordinul contestat ar contraveni prevederilor art. 36 alin. (6) din Legea 170 din 19 iulie 2007 „*privind statutul ofițerului de informații și securitate*", considerând că întrunea condițiile pentru încheierea unui contract succesiv peste limita de vârstă, instanța reține că la 02 septembrie 2021 apelantul a depus un raport prin care a solicitat încheierea unui contract succesiv, iar directorul Serviciului a dispus, prin rezoluția din 07 septembrie 2021, acceptarea posibilității încheierii contractului în funcția de ofițer principal.

Or, în vederea realizării acestei decizii, la 24 noiembrie 2021, în temeiul art. 24 alin. (6) lit. a) din Legea 170 din 19 iulie 2007 „*privind statutul ofițerului de informații și securitate*", apelantului i-a fost înaintată propunerea de a ocupa funcția de ofițer principal în cadrul Direcției Formare profesională, însă la 25

noiembrie 2021, acesta și-a exprimat în mod expres dezacordul față de propunerea formulată.

În aceste circumstanțe, instanța constată că excepția prevăzută de art. 36 alin. (6) din Legea 170 din 19 iulie 2007 „*privind statutul ofițerului de informații și securitate*” a devenit inaplicabilă, întrucât încheierea contractului succesiv depinde atât de decizia directorului Serviciului, cât și de acordul ofițerului, iar apelantul a refuzat condițiile propuse.

Mai mult ca atât, instanța de apel reține că sintagma „poate fi lăsat în serviciu” utilizată de legiuitor nu instituie o obligație pentru directorul Serviciului de a încheia contractul succesiv, ci conferă o marjă de apreciere determinată de necesitățile și interesul Serviciului.

Prin urmare, argumentele apelantului privind pretinsa retrogradare sau încălcare a art. 36 alin. (6) sunt neîntemeiate.

Contextual, instanța de apel consideră irelevante argumentele expuse de Prodan Andrian cu privire la indemnizația unică prevăzută de art. 54 din Legea 170 din 19 iulie 2007 „*privind statutul ofițerului de informații și securitate*”, or prin ordinul nr. 1001-ps din 20 octombrie 2016, apelantului i-a fost acordată deja indemnizația unică maximă de 20 salarii lunare, în conformitate cu art. 54 alin. (1) lit. d) din lege.

De altfel, caracterul indemnizației este unul unic, iar la eliberarea ulterioară din serviciu se aplică prevederea art. 54 alin. (2), potrivit căreia indemnizația se acordă în mărimea care exclude indemnizația primită anterior, iar întrucât apelantul a beneficiat deja de cuantumul maxim prevăzut de lege, recalcularea acesteia nu este posibilă.

Prin urmare, instanța constată că nici acest motiv nu poate constitui temei pentru anularea ordinului contestat.

Referitor la afirmația apelantului cu privire la omiterea a 4 zile de concediu, instanța constată că potrivit art. 50 alin. (1) din Legea 170 din 19 iulie 2007 „*privind statutul ofițerului de informații și securitate*”, apelantul beneficia în anul 2021 de 45 zile lucrătoare de concediu.

În temeiul art. 114 alin. (1) lit. a) din Codul muncii, în vechimea în muncă care dă dreptul la concediu de odihnă anual se include timpul când salariatul a lucrat efectiv, or având în vedere că apelantul a lucrat 11 luni în anul 2021, calculul realizat de Serviciu (45 zile : 12 luni × 11 luni) a determinat un drept la 41 zile de concediu.

Din acestea, apelantul a utilizat 35 zile, iar diferența de 6 zile a fost compensată la eliberare, iar zilele invocate de apelant corespund perioadei lunii decembrie 2021, când acesta nu mai desfășura activitate în cadrul Serviciului, or prin urmare și acest motiv este neîntemeiat.

Având în vedere cele expuse, instanța de apel constată că argumentele invocate de apelant sunt nefondate, iar ordinul nr. 1448-ps din 29 noiembrie 2021 se constată ca fiind emis cu respectarea prevederilor legale.

În aceeași ordine de idei, Completul de judecată subliniază că contrar art. 93 alin. (1) Cod administrativ care reglementează sarcina probațiunii în contencios administrativ, apelantul nu a adus careva probe în susținerea pretențiilor sale, iar prin urmare, instanța de fond just a aplicat normele legale relevante la circumstanțele speței, a dat apreciere completă obiectivă și sub toate aspectele probelor, or, hotărârea contestată este legală și întemeiată, adoptată cu respectarea drepturilor și intereselor legitime ale participanților la proces.

Nu în ultimul rând, instanța menționează că fiind o trăsătură esențială a apelului, efectul devolutiv constă în provocarea unei noi judecăți de fond, atât cu privire la problemele de fapt, cât și cu privire la cele de drept, în limitele stabilite prin cererea de apel, astfel circumstanțele și probele care nu au putut fi prezentate în prima instanță, dar au o importanță majoră în soluționarea litigiului urmează să fie prezentate în instanța de apel.

Cu toate acestea, din argumentele apelantului nu se desprinde o încălcare esențială de către prima instanță a unor prevederi legale în raport cu drepturile sale legale, or, apelul declarat, nu conține probe sau argumente noi în urma cărora s-ar constata temeinicia cerințelor și ca consecință netemeinicia hotărârii primei instanțe în raport cu împrejurările cauzei, circumstanțele de fapt și normele de drept, fiind elucidate de prima instanță și le-a fost dată apreciere corectă.

Distinct de cele indicate, instanța de apel, prin prisma jurisprudenței CEDO și anume cauza Rebait și alții vs France nr. 26561/1995, unde Comisia a menționat că „. . . art. 6§1 al Convenției, nu impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes. . .”, ajunge la concluzia de a respinge cumulul argumentelor invocate în apel, deoarece acestea nu denotă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Finalmente ținând cont de raționamentele enunțate supra și având în vedere că hotărârea primei instanțe este legală și întemeiată, iar argumentele invocate de către apelant sunt nefondate și combătute integral prin constatările expuse supra, Completul de judecată ajunge la concluzia de a respinge apelul declarat de Prodan Andrian.

În conformitate cu prevederile art. 240 alin. (1) lit. a) Cod administrativ, art. 389-390, Cod de procedură civilă, Completul de contencios administrativ din cadrul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Centru,

d e c i d e :

Se respinge apelul declarat de Prodan Andrian.

Se menține hotărârea Judecătoriei Chișinău sediul Rîșcani din 17 decembrie 2024.

Decizia este executorie de la emitere, cu drept de recurs la Curtea Supremă de Justiție, în termen de 2 (două) luni.

Președintele ședinței,
Judecător Sîrbu Victoria

Judecători
Bagrin Lucia

Cașcaval Andrei